

Sygnatura akt I C 1/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 marca 2022 r. w Ł.

sprawy z powództwa (...) (osaühing – spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) z siedzibą w T. / (...) /

przeciwko A. W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.911,90 zł (jeden tysiąc dziewięćset jedenaście złotych 90/100) wraz z odsetkami:

- umownymi w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych zero groszy) od dnia 24 listopada 2019 roku do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 411,90 zł (czteryście jedenaście złotych dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 24 listopada 2019 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygnatura akt I C 1/22

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2021 r. powódka (...) (osaühing – spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) z siedzibą w T. / (...) / wniosła przeciwko pozwanemu A. W. powództwo o zasądzenie kwoty 1.911,90 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.500 zł od dnia 24 listopada 2019 roku do dnia zapłaty, oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 411,90 zł od dnia 24 listopada 2019 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych / pozew k. 3-6 /.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 grudnia 2021 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy uwzględnił roszczenie z pozwu / nakaz zapłaty k. 35/.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 30 grudnia 2021 r. pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazano, że powód nie dowiódł posiadania legitymacji czynnej oraz nie wykazał także faktu zawarcia umowy /sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 40 – 41/.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił:

Pozwany A. W. zawarł w dniu 24 października 2019 roku, z wierzycielem pierwotnym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ramową umowę pożyczki (...). Na podstawie przedmiotowej umowy strony ustaliły, że pożyczkodawca udzieli pożyczkobiorcy pożyczki którą pożyczkobiorca zobowiązany jest zwrócić na warunkach określonych w niniejszej umowie pożyczki oraz formularzu informacyjnym. Dodatkowo w ramach ramowej umowy pożyczki, określono zasady zawierania umów pożyczki między stronami /umowa k. 16-19 /.

W tym samym dniu pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki (...). Strony przyjęły, że do wskazanej umowy zastosowanie znajdą postanowienia ramowej umowy pożyczki nr (...). Umowa ta stanowiła jednocześnie potwierdzenie zawarcia między stronami umowy pożyczki /dowód: umowa k. 19/.

Do zawarcia obu umów doszło z inicjatywy pozwanego. Za pośrednictwem internetowej strony głównej wierzyciela pierwotnego pozwany (z użyciem formularza rejestracyjnego) zarejestrował się podając, m.in.: imię, nazwisko, nr PESEL, adres e-mail, numer telefonu, adres zamieszkania, miesięczny dochód netto, miesięczne zobowiązania oraz zapoznał się zasadami przetwarzania danych. Na tym etapie pozwany zapoznał się również z Ramową Umową Pożyczki, z formularzem informacyjnym (zawierającym m.in. informacje o kosztach pożyczki) oraz kwocie pożyczki, dacie spłaty, całkowitej kwocie do spłaty a także udzielił niezbędnych zgód na przetwarzanie danych osobowych / raport k. 10/.

Po zalogowaniu się pozwanego, przez system (...), wierzyciel pierwotny zweryfikował dane osobowe i adresowe pozwanego, zdolność kredytową pozwanego i poinformował o przyznaniu limitu pożyczkowym.

Weryfikacja nastąpiła bezpośrednio przez konto bankowe pozwanego o numerze PL (...), tj. po zalogowaniu się pozwanego na swoje konto bankowe przez system (...). Na to samo konto bankowe został później przelana kwota pożyczki / raport k. 11/.

Pozwany następnie złożył wniosek o udzielenie pożyczki. Składając wniosek o udzielenie pożyczki, pozwany miał możliwość zapoznania się ponownie z Ramową Umową Pożyczki (zawierającą Tabelę Opłat) a dokonując wyboru kwoty pożyczki i terminu spłaty pożyczki uzyskał informacje o całkowitej kwocie spłaty, w tym kwocie odsetek i prowizji oraz % RRSO dla tejże pożyczki. Pozwany złożył wniosek o udzielenie pożyczki na następujących warunkach: kwota pożyczki 1 500,00 zł termin na jaki została udzielona pożyczka 30 dni, kwota odsetek za okres pożyczki 12.30 zł., kwota prowizji za udzielenie pożyczki 411.90 zł., całkowita kwota do spłaty 1924.20 złotych.

Wierzyciel pierwotny - z udziałem konsultanta wierzyciela pierwotnego w rozmowie telefonicznej - dokonał weryfikacji wniosku pozwanego, ostatecznej weryfikacji zdolności kredytowej, potwierdził dane zawarte w formularzu informacyjnym, potwierdził warunki pożyczki w tym m.in.: kwotę i termin na jaki miała być udzielona pożyczka oraz poinformował, że decyzja o przyznaniu pożyczki zostanie przekazana pozwanemu na adres e-mail podany przez pozwanego oraz drogą e-sesemową na numer telefonu podany przez pozwanego / raport z systemu k. 12-13/.

Decyzja wierzyciela pierwotnego o udzieleniu pożyczki została przekazana drogą e-mail i e-sesemem. Do wiadomości email zostały załączone: arkusz informacyjny (Formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego), umowa (Ramowa Umowa Pożyczki z Tabelą Opłat oraz z Formularzem odstąpienia), potwierdzenie (Umowa Pożyczki - Potwierdzenie zawarcia Umowy Pożyczki) / dowód wydruk e mail k. 13, formularz k. 14-15, potwierdzenie dostarczenia sms k.20 /.

Wierzyciel pierwotny udzielił pożyczki pozwanemu na następujących warunkach: kwota pożyczki 1 500,00 złotych, termin na jaki została udzielona pożyczka 30 dni, kwota odsetek za okres pożyczki 12.30 zł., kwota prowizji za udzielenie pożyczki 411.90 zł., kwota całkowitego kosztu pożyczki 424.20 zł., całkowita kwota do spłaty 1.924.20 zł., roczna stopa oprocentowania Pożyczki 9,6 %, data spłaty pożyczki wraz z odsetkami i prowizją (data wymagalności roszczenia 23-11-2019 roku), RRSO: 1969.83%, roczna stopa zadłużenia przeterminowanego: 14% (odsetki maksymalne za opóźnienie) / umowy k. 14-19/.

Wierzyciel pierwotny wywiązał się z zawartej umowy pożyczki i w dniu 25-10-2019 roku dokonał wypłaty kwoty pożyczki bezpośrednio na konto bankowe pozwanego podane przez pozwanego i zweryfikowane przez system (...). W wydruku wskazano: strony umowy pożyczki, numer umowy pożyczki, tytuł przelewu i kwotę pożyczki / potwierdzenie przelewu k. 21/.

Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i mimo upływu terminu zwrotu kwoty pożyczki powiększonej o koszty pożyczki (prowizję i odsetki za okres pożyczki) nie uiściła na rzecz wierzyciela pierwotnego płatności, tj. kwoty całkowitej spłaty w wysokości 1924.20 zł, w sposób przewidziany we wspomnianej umowie.

W związku z brakiem jakichkolwiek spłat pożyczki, wierzyciel pierwotny wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty zobowiązania pismem z dnia 10-12-2019 roku wysłanym listem poleconym. W ww. wezwaniu wierzyciel pierwotny podał całkowitą wysokość zobowiązania pozwanego na dzień wygenerowania wezwania. / wezwanie z potwierdzeniem nadania k. 22-23/.

W dniu 30-01-2020 roku (...) sp. z o.o. - wierzyciel pierwotny - zawarła ze stroną powodową (...) umowę przelewu wierzytelności numer (...), cedując na rzecz spółki (...) całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym (...) sp. z o.o. Umowa ta nie była zawierana pod warunkiem lub z zastrzeżeniem terminu / umowa cesji nr (...) z dnia 30-01-2020 roku k. 24-25/.

W imieniu cedenta - wierzyciela pierwotnego, (...) sp. z o.o. - umowę cesji zawarł umocowany do jednoosobowej reprezentacji Spółki, Członek Zarządu J. K.. /wypis z KRS wierzyciela pierwotnego - (...) sp. z o.o. k. 27-28/.

W imieniu cesjonariusza - powoda, (...) umowę cesji zawarł umocowany do jednoosobowej reprezentacji Członek Zarządu (...) U. / pełny wypis z estońskiego rejestru handlowego wraz z jego tłumaczeniem przez tłumacza przysięgłego k. 29-32/.

Załącznik do przedmiotowej umowy dotyczący zawartej z pozwanym umowy określa między innymi: numer umowy, dane pożyczkobiorcy, Pesel, datę urodzin, numer dowodu osobistego, telefon, adres poczty elektronicznej, datę zawarcia umowy, kwotę pożyczki, termin spłaty. Dane te są danymi pozwanego / załącznik – wyciąg k. 26/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w sprawie należy rozpocząć od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, który w ocenie Sądu okazał się niezasadny.

Strona powodowa w sposób szczegółowy wykazała swoje umocowanie, przedkładając dokumenty, z których wynika przelew wierzytelności przysługującej względem pozwanego, a wynikający z umowy przelewu z dnia 30 stycznia 2020 roku. Sama wierzytelność jest tam dostatecznie zindywidualizowana - wykaz z wierzytelności jest bowiem dokumentem stanowiącym załącznik do umowy cesji i przedstawia dane identyfikujące dłużnika i przysługującą przeciwko niemu wierzytelność.

Brak jest prawnych podstaw do kwestionowania prawdziwości dokumentów związanych z cesją, a w konsekwencji skuteczności umów cesji. Ponadto powód przedstawił umowę cesji z wykazem nabywanych wierzytelności jako dokumenty uwierzytelnione przez występującego w sprawie radcę prawnego, co zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c. nadaje im moc dokumentu urzędowego.

Zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem

przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami.

Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanego w dacie nabycia wierzytelności przez powoda.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał, że pierwotny wierzyciel udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 1.500 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wraz z kosztami kredytu i ustalonymi w umowie odsetkami w terminie 30 dni od daty zawarcia umowy tj. do dnia 23 listopada 2019 roku.

Zawarta przez pozwanego oraz pierwotnego wierzyciela umowa była umową pożyczki (regulowaną w tytule XIX księgi trzeciej k.c.), którą zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083) uważa się za umowę o kredyt konsumencki. Była to ponadto umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość w rozumieniu art. 5 pkt. 13 wskazanej ustawy. Zgodnie ze wskazanym przepisem umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to umowa o kredyt konsumencki zawierana z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 r. poz. 1225).

Pozwanemu bez wątpliwości przysługiwał status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c. Był bowiem osobą fizyczną, a dokonana czynność prawna niezwiązana bezpośrednio z jego działalnością gospodarczą lub zawodową została dokonana z przedsiębiorcą.

Umowa została zawarta bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Taka forma zawarcia umowy była zgodna z art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 344) stanowiącym, iż świadczenie usługi drogą elektroniczną to wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

Stosowany przez wierzyciela pierwotnego wzorec umowy nie zawiera klauzul abuzywnych a wysokość prowizji i odsetek (wszystkich kosztów) nie przekracza granic określonych w ustawie o kredycie konsumenckim. Pozaodsetkowe

koszty kredytu nie przekroczyły zatem kwoty wyliczonej według art. 36a ust 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Podkreślenia wymaga, że zawodowy pełnomocnik pozwanego nie kwestionował roszczenia pozwu w zakresie dochodzonych przez stronę powodową kosztów kredytu akceptując postanowienia umowy w tej części.

W zawartej umowie pożyczki pozwany zobowiązał się do spłaty zobowiązania do dnia 23 listopada 2019 r. Zgodnie z umową od dnia następującego po wskazanym dniu wierzyciel miał prawo naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Ponadto zgodnie z art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Pozwany ciężącego na nim obowiązku nie spełnił, w związku z czym powództwo było zasadne.

Na dochodzoną pozewem sumę złożyły się: kwota 1.500 zł tytułem zwrotu udzielonej pożyczki, kwota 411,90 zł tytułem prowizji umownej.

W zakresie żądanych przez stronę powodową odsetek stwierdzić należy, iż żądanie to znajduje podstawę w umowie łączącej strony i mieści się ono w granicach ustawowych określonych przez art. 481 § 2 k.c. i art. 359 § 2 k.c. Termin i sposób naliczenia wysokość odsetek nie był przez stronę pozwaną kwestionowany.

Przechodząc do kolejnego zarzutu, należy wyjść od stwierdzenia, że czym innym jest forma dokumentowa czynności prawnej, czym innym samo pojęcie dokumentu, a jeszcze czym innym dokument prywatny w rozumieniu procesowym. Zgodnie z art. 77² k.c. do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Zgodnie zaś z art. 77³ k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Z kolei art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Umowa zawarta przez pozwanego została zawarta na odległość, w formie dokumentowej. Wykorzystanie takiej formy tłumaczy brak podpisów stron pod zawartą umową.

W umowie wskazano natomiast szczegółowo dane osobowe stron, w tym adres, nr PESEL oraz nr dowodu osobistego pozwanego jego adres i numer rachunku bankowego. Spełnione zostały więc warunki z art. 77² k.c., który reguluje zawarcie czynności prawnej w formie dokumentowej. Jak wskazuje się w literaturze: „przesłanka identyfikacji osoby składającej oświadczenie w formie dokumentowej jest spełniona wówczas, gdy treść dokumentu lub okoliczności związane z jego wystawieniem wskazują na osobę jego wystawcy. Chodzi tu o potencjalną możliwość identyfikacji, możliwość przypisania złożonego oświadczenia woli do danej osoby, a nie taki stopień pewności ustaleń, jaki wynika ze złożenia własnoręcznego podpisu na dokumencie pisemnym, czy kwalifikowanego podpisu elektronicznego oświadczenia woli złożonego w formie elektronicznej” (J. Sadomski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 2 (art. 56–125), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 77(2)).

Mając na uwadze powyższe należy więc stwierdzić niezasadność zarzutu braku zawarcia umowy pożyczki. Fakt jej zawarcia został bowiem wykazany przez złożenie stosownych dokumentów. Natomiast fakt, iż umowa zawarta w formie dokumentowej nie zawiera podpisów własnoręcznych czy też elektronicznych, nie pozostaje bez wpływu na jej moc dowodową w postępowaniu cywilnym. Jak trafnie wskazuje się w literaturze: „pismo niepodpisane, ale odpowiadające warunkom dokumentu (art. 77³ k.c.) i warunkom dowodu z dokumentów tekstowych (art. 243¹ k.p.c.) jest także dokumentem prywatnym, ale nie należy do grupy dokumentów sporządzonych w formie pisemnej

albo elektronicznej. Tym samym dokument taki nie korzysta z żadnych domniemań prawnych, tj. z domniemania autentyczności (art. 253) ani z domniemania, iż wystawca tego dokumentu złożył zawarte w nim oświadczenie (art. 245). Dokument taki wyraża formę dokumentową i również – tak jak dokumenty prywatne wymienione w art. 245 – jest pełnoprawnym środkiem dowodowym (K. Knoppek [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1–366, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 245). Identyfikacyjnie wyglądać będzie kwestia mocy dowodowej wydruków z rachunków bankowych, które siłą rzeczy nie wymagają złożenia podpisu, są bowiem generowane automatycznie ze strony internetowej banku. Stanowią one dokumenty w rozumieniu materialnoprawnym, są bowiem nośnikiem informacji umożliwiającym zapoznanie się z jej treścią. Brak złożenia podpisu pod wskazanymi dokumentami pozbawia je natomiast określonych przez prawo procesowe skutków, co wskazano powyżej.

Jednak wymaga w tym miejscu zaznaczenia, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego wymagania uprawdopodobnienia zawarcia i dokonania czynności prawnej pożyczki spełnia np. dowód wpłaty, potwierdzający dokonanie przesunięcia majątkowego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2004 r., II CK 527/03, LEX nr 174143), czy też wprost dowód przelewu na konto (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. I CSK 182/178240).

Powód wykazał roszczenie składając dokumentację, która m.in. dowodziła zawarcia umowy w formie dokumentowej. Jeżeli pozwany kwestionuje treść złożony w sprawie dokumentów, w tym treść umowy pożyczki zawartej w formie dokumentowej, winien przywołać dowody na poparcie swoich twierdzeń, stosownie do art. 232 zdanie 1 kpc, względnie w sposób przekonujący, wyczerpujący i szczegółowy opisać, dlaczego w jego ocenie złożone dowody są niewiarygodne. Jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego: „jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa” (Wyrok SN z 20.04.1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416, zob. też Wyrok SN z 20.12.2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051). Podobnie w wyroku z 29.09.2005 r. w sprawie III CK 11/05 (opublikowano LEX nr 187030), Sąd Najwyższy stwierdził, że: „w procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym:

- a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe), powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda;
- b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady – pozwany”.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie zrealizował wskazanego ciężaru procesowego. Pozwany nie wskazał chociażby, skąd na umowie pożyczki znalazły się jego szczegółowe dane osobowe (wystarczające do przyjęcia, że umowę zawarto w formie dokumentowej). Nie wskazał, co stało się z przelanymi przez powoda na jego konto środkami.

Mimo wezwania na termin rozprawy celem przesłuchania pozwany nie stawił się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Sama negacja faktów, wykazanych przez powoda za pomocą dowodów wymienionych powyżej w uzasadnieniu, nie może zostać uznana za skuteczną obronę. Jak już wykazano, nieskuteczne były także argumenty mające podważyć moc dowodową złożonych w sprawie dokumentów. Mając na uwadze powyższe, powództwo należało uwzględnić.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 98 § 1 k.p.c.. Na wskazane koszty złożyły się: opłata od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego powoda.